

Prese un informācija

Eiropas Savienības Vispārējā tiesa
PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 159/20
Luksemburgā, 2020. gada 16. decembrī

Spridums lietā T-93/18
International Skating Union/Komisija

Vispārējā tiesa apstiprina, ka Starptautiskās Slidošanas savienības (ISU) noteikumi, kuros paredzētas smagas sankcijas sportistiem, kas piedalās tās neatzītās ātrslidošanas sacensībās, ir pretrunā ES konkurences tiesību normām

Savukārt Komisijas iebildumi pret ISU šķīrējtiesas noteikumiem ir nepamatoti

International Skating Union (Starptautiskā Slidošanas savienība) (turpmāk tekstā – “*ISU*”) ir vienīgā starptautiskā sporta federācija, ko atzinusi Starptautiskā Olimpiskā komiteja (SOK), lai tā nodrošinātu daiļslidošanas un ātrslidošanas regulēšanu un pārvaldību. *ISU* veic arī komercdarbību, rīkojot vislielākā mēroga starptautiskas ātrslidošanas sacensības, piemēram, Eiropas čempionātus un pasaules čempionātus, kā arī ziemas olimpisko spēļu ātrslidošanas sacensības.

Korejā reģistrētā sabiedrība *Icederby International Co. Ltd* 2014. gadā plānoja rīkot ātrslidošanas sacensības Dubaijā (Apvienotie Arābu Emirāti), starp tām arī jauna slidojumu formāta sacīkstes. Tā kā *ISU* nebija piešķīrusi atļauju rīkot šo pasākumu, šai rīkotājsabiedrībai radās grūtības nodrošināt profesionālo ātrslidotāju dalību, un tādēļ tai nācās atteikties no šā projekta. Proti, *ISU* statūtos ir noteikts, ka uz attiecīgās valsts federāciju, kas ir *ISU* biedrs, saistītajiem slidotājiem attiecas iepriekšējās apstiprināšanas sistēma, kura ietver arī “atbilstības noteikumus”. Saskaņā ar šo noteikumu redakciju, kas bija piemērojama minētajā laikposmā, gadījumā, ja kāds slidotājs piedalās sacensībās, kurām nav piešķirta atļauja, viņš sevi pakļauj riskam, ka tiks piemērota sankcija – izslēgšana uz visu mūžu no jebkurām sacensībām, kuras rīko *ISU*.

Eiropas Komisija, kurai tika iesniegta divu nīderlandiešu profesionālo ātrslidotāju sūdzība, 2017. gada 8. decembra lēmumā¹ (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) pauda uzskatu, ka *ISU* atbilstības noteikumi neatbilst Savienības konkurences tiesību normām (LESD 101. pantam), jo to mērķis esot ierobežot profesionālo ātrslidotāju iespējas brīvi piedalīties starptautiskās sacensībās, kuras rīko trešās personas, un tādējādi liedzot konkurējošu sacīkšu potenciāliem rīkotājiem iespēju izmantot sportistu pakalpojumus, kas nepieciešami šādu sacensību rīkošanai. Līdz ar to Komisija uzdeva *ISU* izbeigt šo konstatēto pārkāpumu un paredzēja naudas sodu gadījumam, ja tas netiktu izbeigts, tomēr nekāds sods tai netika uzlikts.

ISU par apstrīdēto lēmumu cēla prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā. Vispārējā tiesa, kurai pirmoreiz ir lūgts izskatīt Komisijas lēmumu, kurā konstatēta kādas sporta federācijas pieņemta regulējuma neatbilstība Savienības konkurences tiesību normām, apstiprina, ka Komisija ir pamatoti kvalificējusi aplūkojamo regulējumu kā konkurences ierobežojumu mērķa dēļ, tomēr tā daļēji atceļ apstrīdēto lēmumu, proti, daļā par korektīvajiem pasākumiem, kas uzlikti *ISU*.

Vispārējās tiesas vērtējums

Pirmām kārtām, Vispārējā tiesa nospriež – Komisija ir pareizi secinājusi, ka atbilstības noteikumiem bija mērķis ierobežot konkurenci LESD 101. panta izpratnē.

¹ Komisijas Lēmums C(2017) 8230 *final* (2017. gada 8. decembris) par procedūru atbilstoši LESD 101. pantam un EEZ līguma 53. pantam (Lieta AT/40208 – Starptautiskās Slidošanas savienības atbilstības noteikumi).

Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms konstatē, ka situācija, kādā atrodas *ISU*, varētu izraisīt interešu konfliktu. Proti, no vienas puses, *ISU* īsteno regulēšanas funkciju, saistībā ar kuru tā ir pilnvarota izdot noteikumus disciplīnās, kuras ietilpst tās atbildības jomā, un tādējādi piešķirt atļauju sacensībām, kuras rīko trešās personas, savukārt, no otras puses, veicot savu komercdarbību, tā pati rīko vislielākā mēroga ātrslidošanas sacensības, kurās profesionālajiem slidotājiem ir jāpiedalās, lai nopelnītu iztiku. Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka no LESD 101. panta izrietošie sporta federācijas pienākumi, kas tai jāievēro, īstenojot reglamentējošo funkciju, ir pienākumi, kuri nostiprināti pastāvīgajā judikatūrā par LESD 102. un 106. panta piemērošanu², un līdz ar to šādos apstākļos *ISU* ir pienākums, izskatot lūgumus piešķirt atļaujas, nodrošināt, ka trešām personām, kas rīko ātrslidošanas sacensības, netiktu nepamatoti liegta piekļuve konkrētajam tirgum tādā mērā, ka konkurence šajā tirgū tiek izkropļota.

Ņemot vērā šo precizējumu, Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi Komisijas vērtējumu attiecībā uz noteikumu satura atbilstību. Tā vispirms konstatē, ka tikai kopš 2015. gada tajos ir tieši formulēti tiesiski pamatoti mērķi, kurus ar tiem ir paredzēts sasniegt, un atļauju piešķiršanas kritēriji, tiesa, neizsmelīga uzskaitījuma veidā. Šādos apstākļos ne visas prasības, kas piemērojamas kopš minētā gada, var tikt uzskatītas par skaidri formulētiem, pārskatāmiem, nediskriminējošiem un kontrolējamiem atļauju piešķiršanas kritērijiem, kuri sacensību rīkotājiem varētu nodrošināt faktisku piekļuvi konkrētajam tirgum. Līdz ar to Vispārējā tiesa ņem vērā, ka *ISU* arī pēc atļauju piešķiršanas kritēriju ieviešanas 2015. gadā bija saglabājusi plašu rīcības brīvību atteikties piešķirt atļaujas trešo personu ierosinātām sacensībām.

Turklāt attiecībā uz sankciju sistēmu Vispārējā tiesa uzsver, ka paredzēto sankciju smagums ir uzskatāms par elementu, kas ir īpaši nozīmīgs tam, lai noskaidrotu, kas varētu kaitēt godīgai konkurencei konkrētajā tirgū. Proti, šāds smagums var atturēt sportistus piedalīties sacensībās, par kurām *ISU* nav piešķirusi atļauju, pat ja nepastāv tiesiski pamatoti iemesli, kas varētu pamatot šādu atteikumu. Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka atbilstības noteikumos paredzētās sankcijas ir nesamērīgas – arī pēc sankciju mīkstināšanas 2016. gadā. Proti, dažādās pārkāpumu kategorijas joprojām ir grūti nošķiramas, turklāt sankcijas (gadu izteiksmē), ar kurām ir jārēķinās, ir īpaši par dalību trešo personu rīkotās sacensībās bez attiecīgas atļaujas, joprojām ir smagas, ja ņem vērā, kāds ir vidējais slidotāja karjeras ilgums.

Visbeidzot – Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi Komisijas vērtējumu attiecībā uz atbilstības noteikumu mērķiem. Šajā ziņā Vispārējā tiesa atgādina, ka sporta integritātes aizsardzība ir uzskatāma par tiesiski pamatotu mērķi, kas atzīts LESD 165. pantā. Līdz ar to Vispārējā tiesa atzīst, ka *ISU* rīkojās tiesiski pamatoti, ieviesdama noteikumus, ar kuriem ir paredzēts gan novērst, ka derības sporta jomā radītu sacensību manipulēšanas riskus, gan nodrošināt sacensību atbilstību kopējiem standartiem. Tomēr šajā lietā *ISU* pieņemtie noteikumi pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu šos mērķus, un līdz ar to nav samērīgi ar šiem mērķiem. Tāpēc Komisija ir pareizi atzinusi, ka ierobežojumus, kas izriet no iepriekšēju atļauju piešķiršanas procedūras, ar aplūkojamajiem mērķiem attaisnot nevar.

Ņemot vērā visus šos apsvērumus, pareizs ir Komisijas secinājums, ka atbilstības noteikumi un it īpaši to saturs liecina par pietiekoši augstas pakāpes kaitējumu, kura dēļ tie ir uzskatāmi par konkurences ierobežojumu mērķa dēļ.

Otrām kārtām, Vispārējā tiesa pievēršas to ar apstrīdēto lēmumu uzlikto korektīvo pasākumu tiesiskumam, ar kuriem bija paredzēts izbeigt konstatēto pārkāpumu, un šajā ziņā daļēji apmierina prasītājas prasījumus atcelt aktu, ciktāl Komisija ir uzdevusi – gadījumam, ja tiktu atstāta spēkā iepriekšēju atļauju piešķiršanas procedūra – būtiski grozīt *ISU* šķīrējtiesas noteikumus un paredzējusi uzlikt naudas sodu, ja grozījumi netiktu veikti.

Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka Komisija ir paudusi nostāju, ka šie šķīrējtiesas noteikumi, kuros Sporta šķīrējtiesai Lozannā (Šveice) ir piešķirta izņēmumpiekritība izskatīt prasības par lēmumiem par neatbilstību un kuros ir noteikts, ka strīda gadījumā vērsšanās šķīrējtiesā ir obligāta,

² Tiesas spriedumi, 2008. gada 1. jūlijs, *MOTOE C-49/07* (51. un 52. punkts), un 2013. gada 28. februāris, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas C-1/12* (88. un 92. punkts); skat. arī *PP Nr. 21/13*).

pastiprinot atbilstības noteikumu izraisītos konkurences ierobežojumus. Ja Komisija šajā ziņā būtu balstījies uz Pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai³ un, konkrētāk, uz tajās minēto jēdzienu “vainu pastiprinošs apstākļi”, Vispārējā tiesa uzsver, ka vienīgi nelikumīga rīcība vai nelikumīgi apstākļi, kas palielina pārkāpuma radīto kaitējumu, var attaisnot to, ka par Savienības konkurences tiesību normu pārkāpumu tiek uzlikts smagāks sods. Taču, kā uzskata Vispārējā tiesa, šajā lietā šādi nelikumīgi apstākļi nav konstatējami. Tātad Komisija nevarēja uzskatīt, ka *ISU* šķīrējtiesas noteikumi būtu uzskatāmi par vainu pastiprinošu apstākli.

ATGĀDINĀJUMS. Apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas nolēmumu, kura attiecas tikai uz tiesību jautājumiem, divu mēnešu un desmit dienu laikā no nolēmuma paziņošanas brīža var iesniegt Tiesā.

ATGĀDINĀJUMS. Prasības atcelt tiesību aktus ir vērstas uz to, lai atceltu Savienības iestāžu tiesību aktus, kas ir pretrunā Savienības tiesībām. Konkrētos apstākļos dalībvalstis, Eiropas iestādes un privātpersonas var celt Tiesā vai Vispārējā tiesā prasību atcelt tiesību aktu. Ja prasība ir pamatota, tiesību akts tiek atcelts. Attiecīgajai iestādei ir jānovērš iespējamās nepilnības tiesiskajā regulējumā, kas rodas līdz ar tiesību akta atcelšanu.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Vispārējai tiesai nav saistošs.

[Pilns sprieduma teksts](#) tā pasludināšanas dienā tiek publicēts CURIA mājaslapā.

Kontaktpersona presei: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

---

³ Pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.).